

PROIECT LITERAR: „Joaca de-a naratorul”

Proiect literar la clasa a IX a: Joaca de-a naratorul
Într-o prima etapă, elevii din clasele a IX a B și E s-au familiarizat cu diversele cartonașe ale jocului Dixit.

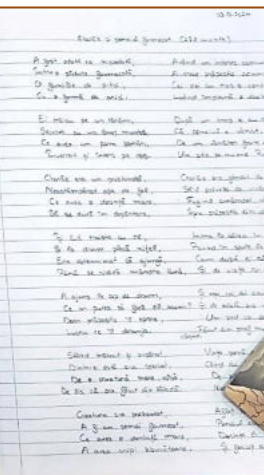
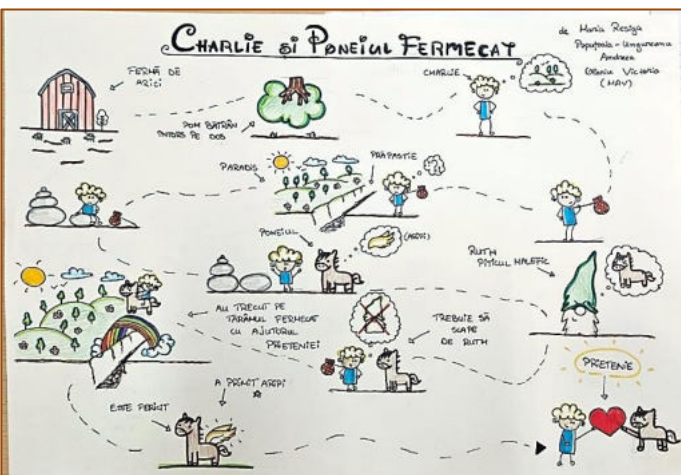
Apoi, au trecut la nivelul semnificațiilor prin identificarea unui mesaj/ unei valori/ unui simbol ascuns în desenul de pe carton.

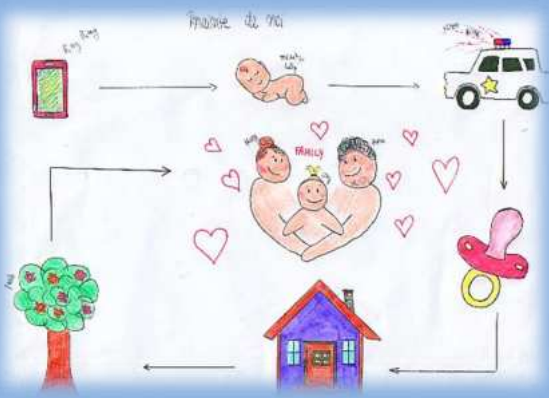
Acest simbol a fost baza creării unei narațiuni. Aceasta a fost elaborată „postmodernist” prin implicarea a cel puțin doi elevi. În rolul de autori, ei au negociat etapele acțiunii și, în final, au generat un text comun la nivel de grupă.

În paralel, pe o coală A4, elevii au ilustrat traseul narativ în manieră schematică.

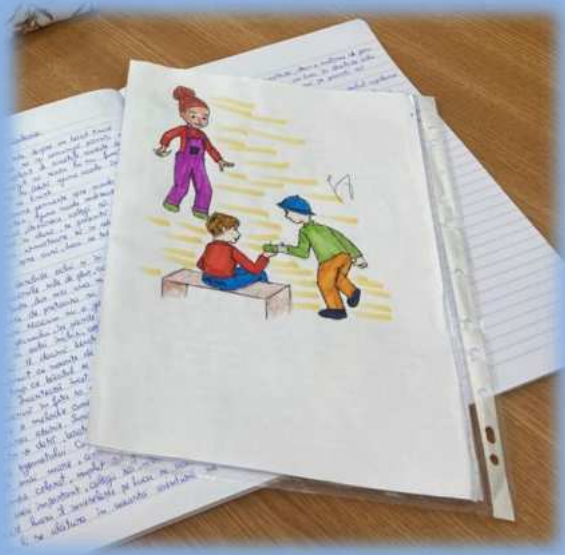
În final, totul a fost încununat de o prezentare la nivel de grupă și de aplauzele apreciative ale colegilor.

prof. dr. Anamaria Coroian

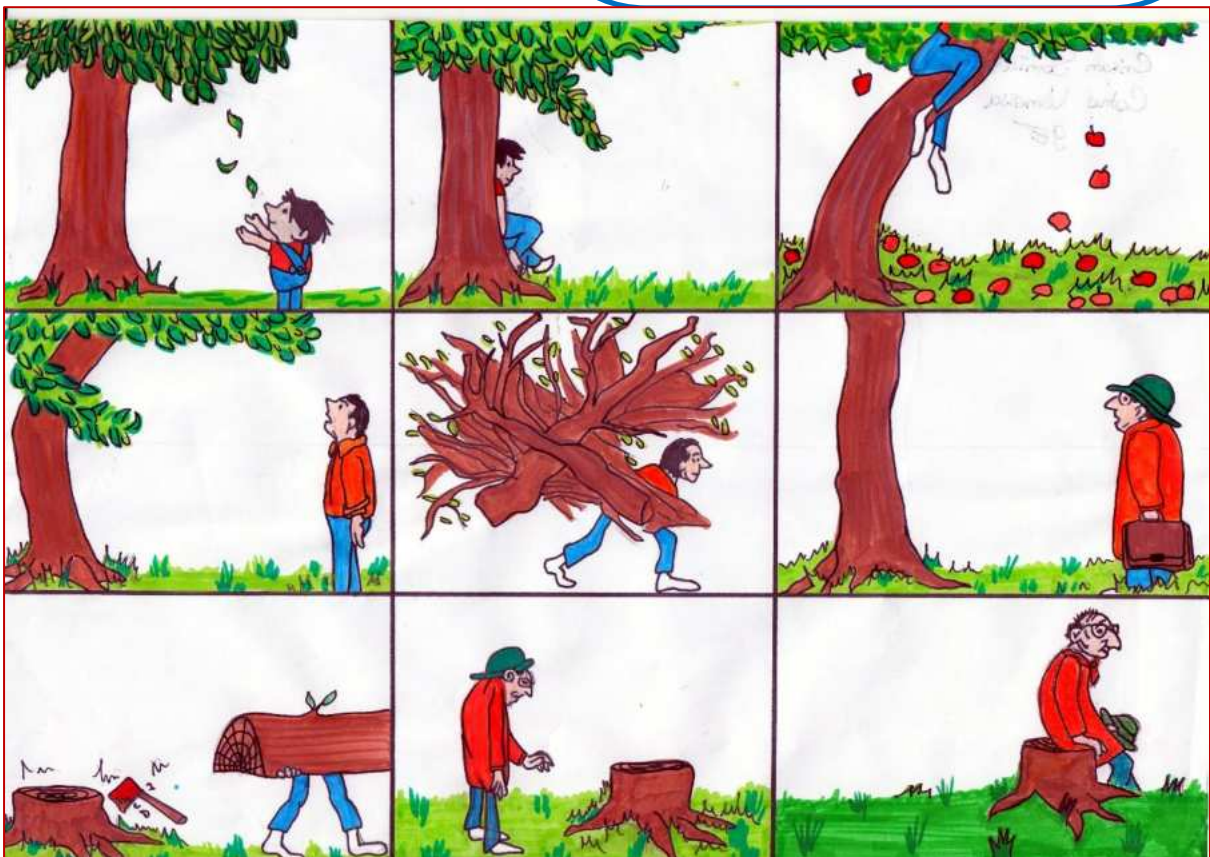
„Înainte de NOI”

Speranța, prietenia, mediu favorabil

În următoarea zi, un băiat pe nume Will care este nou în școală, se mută în clasa lui Jake și se prezintă în fața clasei ca fiind un copil curios, prietenos și inteligent. În pauză, Will dorește să-și facă prieteni, îl vede pe Jake timid și ia inițiativa de a discuta cu acesta. Cei doi găsesc multe lucruri în comun, precum matematica și sportul. Ambiționându-se unul pe altul și sprijiniți de familie, aceștia reușesc, până la finalul anului școlar să obțină o bursă pentru școala privată, datorită premiilor obținute.

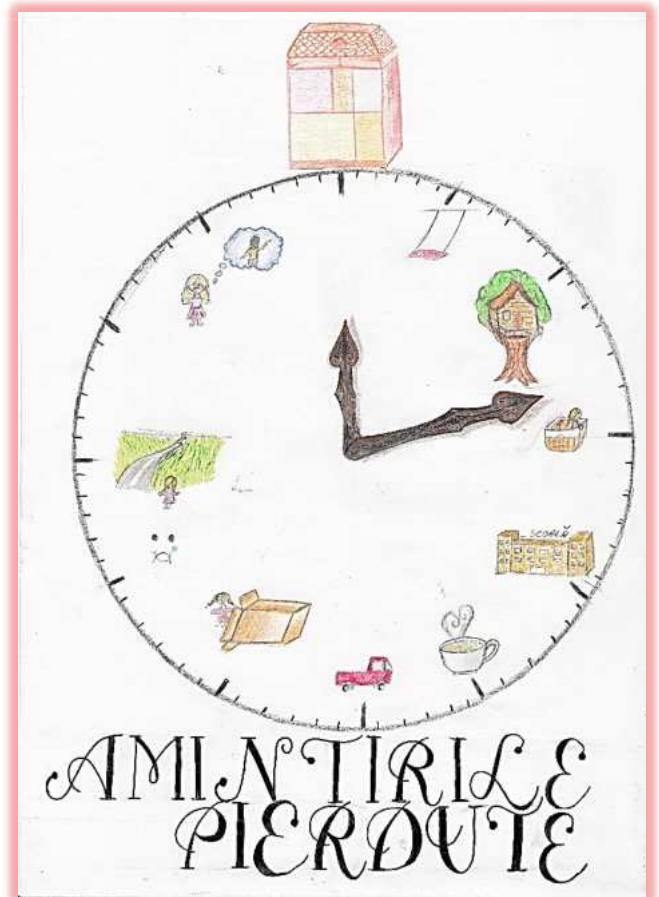
Priporeanu-Dinu Alexandru și Mutu David

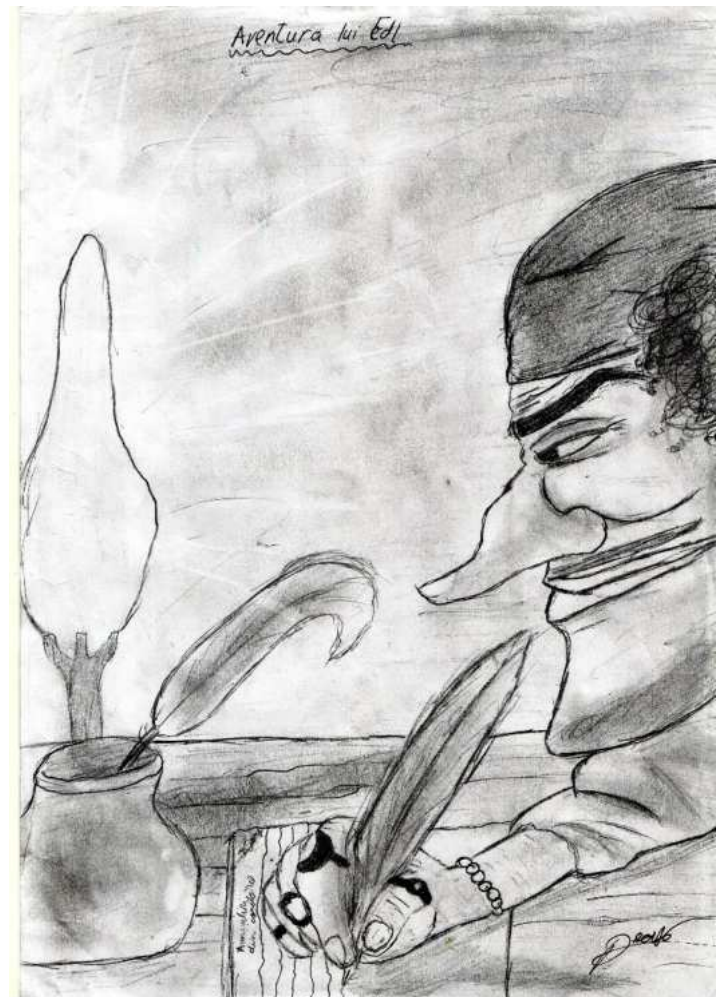
Superioritatea, boala societății

Ajuns la stație, am încercat să le explic și colegilor mei situația, însă aceștia nu mă băgau în seamă. Se comportau de parcă nu m-ar auzi și nu m-ar vedea. Am avut o presimțire stranie după ce mi-am amintit de acel tablou. Dintr-odată, primesc un mesaj de la domnul Popescu, șeful meu, care conținea o adresă. Acesta dorea să ne întâlnim pentru a discuta cazul, spunându-mi să mă grăbesc pe motivul că acesta nu are timp de persoane ca mine și de acest caz. Simțindu-mă un pic ofensat, am mers cât de repede am putut înspre acea locație. Când am pășit acolo, l-am observat pe șeful meu alături de alt detectiv. Mi-a fost explicat faptul că această persoană mă va ajuta în rezolvarea cazului. Am făcut cunoștință și m-am bucurat că nu voi investiga singură până când șeful menționează faptul că ne-o trimisese pe Bianca, deoarece nu considera că sunt „suficient de capabilă” să rezolv cazul.

**Lorinczi Francesca și Galaftion
Teodora**

Aventura lui Edi

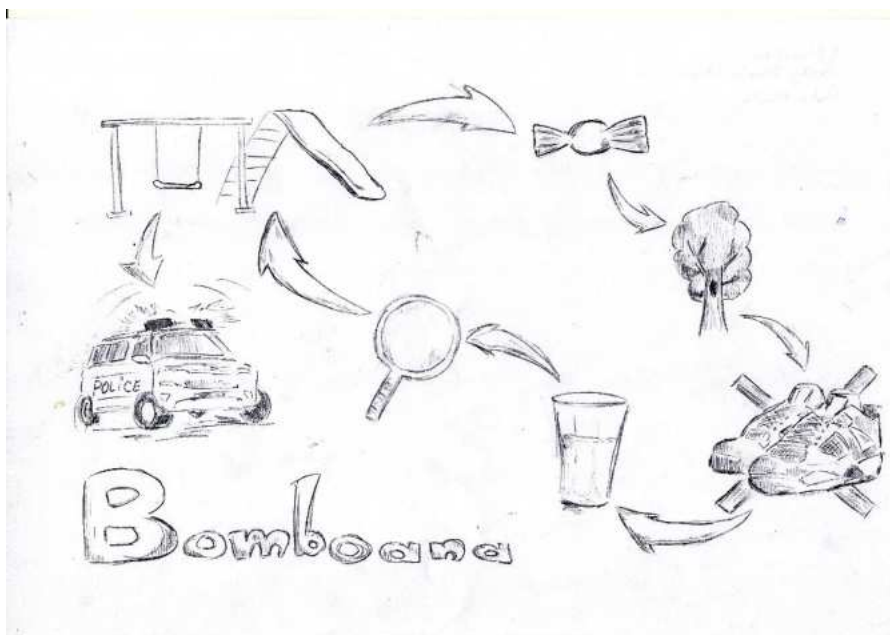

Diversitatea naturii

Augustus, lăsat de către tatăl său în pădure descoperă și observă mediul înconjurător. Acesta află că fiecare obiect și ființă diferă în totalitate, lucru care-l fascinează. Începând de la copacii de diferite mărimi și culori, unii mai înalți și alții mai mici până la diferența dintre animale și insecte, șerpii deplasându-se prin contracții musculare, o mișcare diferită de zborul fluturelui, toate acestea uimindu-l pe Augustus.

Zăgan Bogdan și Armenean Teodor 😊

Între șabloane

Băilă Cristian-Andrei

Ateriză în mijlocul unui fel de hol deschis, îmbâcsit de substanță albă, strâns între două coloane lungi, subțiri și negre. În mod firesc, încercă să-și facă loc în acel spațiu anost, dar chiar atunci apăru de nicăieri un omuleț cu o înfățișare banală și haine spălăcite.

- Bun-venit în Barem! îi ură el, părând ușor fâstăcit. Dar haide, te rog, rămâi între linii, nu ne strica rândurile...

- Cine ești tu? se încruntă el, buimac, parcă știind că trebuia să fie cu gândul în altă parte.

- Eu sunt... un Item, răspunse funcționarul fad, părând ușor rușinat de statura sa. Iar tu te afli în Barem, repetă el repede, de parcă și-ar fi adus aminte abia atunci de ceva de o importanță crucială, ceva de nerostit.

- Aha... și cum ies de aici? îngăimă el mirat.

- O, vai... Nu, nu! se cutremură Itemul, tremurând nestingherit între cele două bare cumplit de subțiri. Nu, crede-mă, nu... nu vrei să ieși din Barem!

- Cum adică? se strâmbă el, nedumerit.

- Trebuie să fii corectat! izbucni Itemul, tremurând. Privește doar!

Funcționarul îi indică un punct nevăzut din albul cețos ce se așternea în sus, deasupra bărilor negre, de parcă ar fi vrut să evidențieze cine știe ce siluete sau cuvinte zgâriate pe bolta aceea improbabilă.

- Nu înțeleg, clipi el, nedumerit.

- Privește-aici, zise omulețul, întinzându-i o cărțuție. Uite... ghidul! își flutură el degetele tremurătoare peste paginile umplute de rânduri neclare. Vezi... vezi? Pe astea ar trebui să le știi deja... Primești notă bună de pe urma lor! strigă el, parcă cuprins de o revelație avută de o mie de alții înaintea lui. Toate schemele astea sunt concepute ca să te-ajute... Sunt șabloane pentru tine! Te ghidezi după ele și primești notă maximă! Și vrei să primești notă maximă, nu? Nu? continuă el să aiureze, privindu-l cu ochi goi. Pentru că dacă nu iei notă bună, ești pierdut – viața ta s-a dus, tu te-ai dus, nu mai ești... existența ta nu mai are sens! își încheie astfel monologul răsunător.

- Cine spuneai că ești? îl privi el din nou, nelămurit.

- Un Item, cum mă vezi și cum te văd! oftă omulețul. Nu mă observi, cu toată transparența mea? Fii atent la mine... Uită-te la mine și spune-mi ce crezi!... dar nu uita să dezvoltți, scrie mai multe cuvinte decât îți spun eu! Vrei punctaj maxim..., deliră funcționarul surprinzător de lucid.

- Pot să spun orice cred, exact părerea mea? se miră el.

- Sigur, sigur, bineînțeles! îl aprobă vehement funcționarul. De fapt..., interveni acesta repede, de fapt, raportează-te la text! Spune ce crezi, raportându-te la textul dat... Nu treci cu vederea nimic din ce ți se dă, dacă nu vrei să ți se ia... Orice crezi, sau aproape orice!

- Nu..., începui băiatul, confuz.

- Vai de mine, te rog, nu, nu așa..., își luă Itemul mâinile în cap, părând disperat. De ce nu valorifici textul, așa cum ți-am spus? Nu ai început bine! Răspunsul prin definiție nu poate fi decât afirmativ... E logic!

- Dar nu trebuie să-mi exprim opinia? se strădui el să înțeleagă.

- Ba da... Da, da, da, dar trebuie să te încadrez în șablon... Nu ieși din șablon! Comisia te corectează din cap până-n picioare, intră-n tine, te corectează până la sânge și la sânge..., hohoti omulețul, căzând în genunchi, cu chipul schimonosit într-o expresie chinuitoare, dar dureros de rece...

- Despre ce este vorba aici? șopti el repede, cu repulsie, de parcă ar fi vrut să gonească cât mai repede posibil cuvintele acelea de pe vârful limbii.

- Nu vezi? Uită-te în jur! Simți baremul cum te strânge? E Comisia! Comisia te vede de sus, te simte, te analizează... Evaluatorii îți despică lucrarea, o disecă, îi privesc interiorul... Vei primi ce meriți! Ce ți-am spus? Nu te mișca! Stai între rânduri, cu lucrare cu tot! Respectă șablonul... Comisia te vede! Ce faci? M-auzi? Mă-nțelegi? Încerc să te ajut, să te integrez, să îți fac o viață... nu-mi mai îngreuna munca, te rog din suflet! Au să te nenorocească, ai să vezi... Praful se va alege de tine, dacă asta va fi voia lor! O, Comisie, fie-ți milă de acest oropsit nevolnic, fie-vă milă de acest... neștiutor, nedemn de șablonul vostru... Măcar gunoier lăsați-l să fie! Uite ce-ai făcut... Te-ai nenorocit, cu mâna ta ți-ai luat viața! Își încheie tânguirea Itemul impersonal, iar vocea lipsită de nuanțe i se frânse.

El privi în gol, transfigurat, cu chipul palid și șters, ceața care șerpuia pe acel coridor dezolant, înconjurând barele și acoperind tot ce s-ar fi putut vedea în jur. Apoi, valurile de hârtie îi fugiră de sub picioare și barele căzură peste el, rostogolindu-se odată cu silueta lui lipsită de sens în ceață... Iar vârful pixului ce scrijeli cu o viteză năucitoare semnătura ultimului evaluator în colțul baremului îl mătură de pe fața mată a foii.

